

VARIA

POCZĄTKI BADAŃ FLORY GLONÓW
LUBELSZCZYZNY

Early studies on algal flora of Lublin District

Fot. 1. Bogumir Eichler.

Phot. 1. Bogumir Eichler.

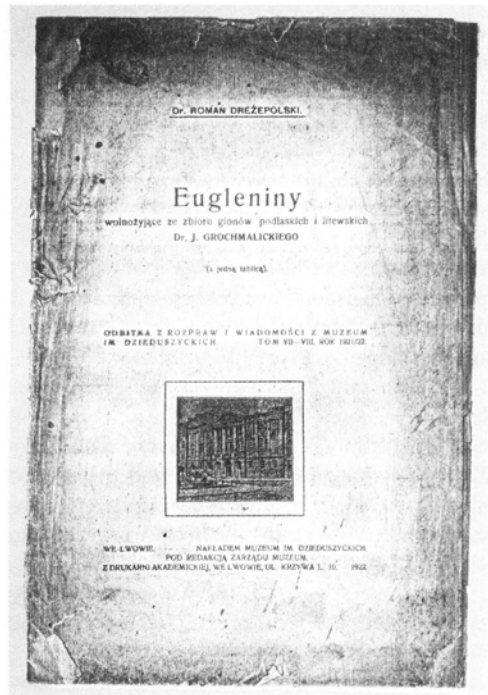
Obszar Lubelszczyzny wyznaczają w przybliżeniu obecne granice administracyjne województwa lubelskiego, obejmujące południową część Podlasia i Małego Mazowsza, Wyżynę Lubelską oraz leżące w granicach Polski części Polesia i Rostocza.

Najstarsze badania flory glonów na tym terenie były pośrednio związane z Powstaniem Styczniowym. Prowadził je Bogumir Eichler (Fot. 1), wszechstronny badacz, który interesował się wieloma dziedzinami przyrodniczymi, głównie botaniką, najczęściej uwagi poświęcając organizmom zarodnikowym. Za udział w Powstaniu B. Eichler został zesłany do Międzyrzecza Podlaskiego, jako miejsca urodzenia, z ograniczeniem poruszania się w promieniu do 10 km (później do 15 km).

Podjęte przez niego badania nad „florą algologiczną” uzależnione były od dostępu do odpowiedniej

literatury. Jej brak ograniczał możliwość samodzielnych oznaczeń taksonomicznych, ale dzięki współpracy z takimi badaczami jak M. Raciborski, R. Gutwiński i R. Dreżepolski, Eichler wyróżnił wiele gatunków i odmian glonów.

Najwięcej nieznanych Eichlerowi taksonów zawierały „wodorosty zielone” (*Chlorophyceae*); pewną liczbę taksonów starał się on udokumentować odpowiednimi rysunkami i opisami. Oznaczone przez Eichlera gatunki zostały wymienione i scharakteryzowane w *Pamiętniku Fizyograficznym* z lat 1892–1896. W pracy z 1892 r. [2] Eichler wymienił i opisał 231 gatunków i odmian glonów, przy czym najliczniej reprezentowane były rodziny „*Bacillariaceae* (*Diatomaceae*)” (96 taksonów) oraz „*Protococcaceae*” (31 taksonów), natomiast tylko po jednym gatunku przypisał do rodzin: „*Batrachospermaceae*” (*Batrachospermum moniliforme*), „*Sphaeropleaceae*” (*Cylindrocapsa geminella*), „*Vaucheriaceae*” (*Vaucheria sessilis*) i „*Botrydiaceae*” (*Botrydium granulosum*). Publikacje z 1895 r. [3] i 1896 r. [4] wzbogaciły wiedzę o florze glonów tej okolicy o dalsze 161 no-

Fot. 2. Strona tytułowa publikacji R. Dreżepolskiego z 1922 roku.

Phot. 2. Front page of publication by R. Dreżepolski (1922).

wych gatunków i odmian z rodziny *Desmidiaceae* oraz 27 taksonów z rodziny „*Protococcaceae*”. Łącznie w okresie czterech lat Eichler w swoich pracach wymienił ponad 400 gatunków i odmian glonów oznaczonych w próbach zebranych z okolic Międzyrzecza Podlaskiego.

W 1922 r. ukazała się kolejna publikacja zawierająca dane na temat flory glonów m. in. terenu obecnej Lubelszczyzny (z Łukowa na Podlasiu; pozostałe stanowiska znajdują się na Litwie i Białorusi) – „Eugleniny wolnożyjące ze zbiorów glonów podlaskich i litewskich dr J. Grochmalickiego”, autorstwa wybitnego przyrodnika Romana Dreżepolskiego [1] (Fot. 2). Opracowany materiał został zebrany w latach 1915 i 1916. Na zestawioną florę składało się kilkadziesiąt gatunków i odmian z rodzajów: *Euglena* Ehr. (z Łukowa 6 taksonów), *Lepocinclis* Perty, *Phacus* Dujard. (z Łukowa 4), *Trachelomonas* Ehr. (z Łukowa 13), *Urceolus* Mereschk., *Petalomonas* Stein, nie licząc wielu form przejściowych. W tej pracy Dreżepolski ponadto opisał 10 nowych dla nauki gatunków lub odmian pochodzących ze stanowiska w Łukowie – 1 z rodzaju *Euglena* (*E. tuberculata*), 1 z rodzaju *Phacus* (*Ph. alata* var. *maior*) oraz 8 z rodzaju *Trachelomonas* (*T. volvocina* var. *Pascheri*, *T. lata*, *T. Dybowskii*, *T. abrupta* var. *Bonnierii*, *T. lukoviensis*, *T. pulchella*, *T. polonica*, *T. amphara* var. *lithuanica*).

W tym samym roku, 1922, wyniki swoich badań opublikowała uczennica M. Raciborskiego [7] – Jadwiga Wołoszyńska, w tym czasie st. asystent Stacji Hydrobiologicznej na Wigrach, kierowanej przez Alfreda Lityńskiego. Publikacja zawierała spis roślin planktonowych z jezior Firlejowskiego i Kunowskiego (na Małym Mazowszu), z których pobrane przez siebie w czerwcu 1917 r. siatkowe próby planktonu przekazał jej A. Lityński. Praca ta zawiera również opis nowego gatunku okrzemki *Centronella Rostafiniskii* n. sp.

Terenowe badania glonów na Lubelszczyźnie (choćby przypadkowe i fragmentaryczne) wznowione zostały dopiero po II wojnie światowej. Prowadziła je w rzece Wieprz znana specjalistka w dziedzinie sanitarnej biologii wód powierzchniowych, Irena Cabejszekówna. Wyniki opublikowała w 1951 r. W 1950 latach Dominik Fijałkowski w swoich badaniach fitocenozy wodnych makrofitów uwzględniał też ramienice, i w jego publikacji z 1959 r. [5] są pierwsze doniesienia o florze *Charophyceae* w jeziorach Łęczyńsko-Włodawskich.

Następnie florę ramienic Pojezierza Łęczyńsko-Włodawskiego, a także Wyżyny Lubelskiej i Roztocza, badał od końca lat 1950 Kazimierz Karczmarsz, początkowo z Izabelą Dąmską, później samodzielnie

[6]. Wśród trzynastu stwierdzonych gatunków ramienic znalazł on dwa nowe dla Polski: *Chara crassicaulis* i *Nitella syncarpa* var. *Thuillieri*.

Po cezurze roku 1963 zaczęły pojawiać się liczniejsze opracowania fykologiczne lubelskich przyrodników, dotyczące przede wszystkim fitoplanktonu jezior.

LITERATURA

- [1] DREŻEPOLSKI R. 1922. Eugleniny wolnożyjące ze zbiorów glonów podlaskich i litewskich dr J. Grochmalickiego. *Rozpr. wiad. Muzeum im. Dzieduszyckich* 7-8 (1921/22): 1-18.
- [2] EICHLER B. 1892. Materyały do flory wodorostów okolic Międzyrzecza. *Pamiętnik Fizyogr.* 12: 157-168.
- [3] EICHLER B. 1895. Materyały do flory wodorostów okolic Międzyrzecza. *Pamiętnik Fizyogr.* 13: 53-63.
- [4] EICHLER B. 1896. Materyały do flory wodorostów okolic Międzyrzecza. *Pamiętnik Fizyogr.* 14: 119-136
- [5] FIAŁKOWSKI D. 1959. Szata roślinna jezior Łęczyńsko-Włodawskich i przylegających torfowisk. *Ann. Univ. M. Curie-Skłodowska, Sect. B* 14(3): 131-206.
- [6] KARCZMARZ K. 1963. Przyczynek do badań nad florą ramienic Lubelszczyzny (Polska wschodnia). Część I. *Acta Soc. Bot. Polon.* 32(1): 165-169.
- [7] WOŁOSZYŃSKA J. 1922. Nowy gatunek okrzemki *Centronella Rostafiniskii* n. sp. oraz spis roślin planktonowych z jezior: Firlejowskiego i Kunowskiego. *Rozpr. Wyzd. Mat. - Przyr. Pol. Akad. Umiejętn., Dz. A/B Nauki Biol.* 62: 89-92.

Magdalena POGORZELEC,
Agnieszka SZCZUROWSKA

LEKSYKON BOTANIKÓW POLSKICH

Dictionary of Polish Botanists

45. EDWARD MAJEWSKI

1. Data i miejsce urodzenia i śmierci – 1 XII 1828 Kraków, – 1887 lub 1888 [data, ani miejsce śmierci nieznane].
2. Rodzina – ojciec – Czesław, mydlarz, następnie „oficjalista rządowy” [pracował na policji w Krakowie jako Polizei-diener], matka – Katarzyna z domu Pawlikowska, żona – Aniela z domu Neusser [?], nauczycielka, syn – Władysław.
3. Wykształcenie – podstawowe – Szkoła Ewangelicka w Krakowie, średnie – 1840/1841–1842/1843 – kl. I-III Szkoły Wydziałowej przy Instytucie Technicznym w Krakowie [1842 oddzielono Szkołę Wydziałową od Instytutu Technicznego i przeniesiono do Collegium św. Barbary], 1844/1845–1845/1846 – kl. II i III w Liceum św. Anny w Krakowie. Brak informacji o dalszej nauce.

4. Stopnie naukowe i dane bibliograficzne rozpraw – [nie miał wyższego wykształcenia, w związku z czym nie miał również stopni naukowych].
5. Przebieg pracy zawodowej – 1861–1887 – nauczyciel szkoły ludowej dwuklasowej w Krzeszowicach, wcześniej (od ok. 1852) – nauczyciel prywatny w Krzeszowicach [brak innych informacji o wcześniejszych miejscach pracy].
6. Podróże naukowe – nie odbywał.
- 7a. Zakres badań botanicznych – fitofenologia.
- 7b. Liczba wszystkich publikacji botanicznych, miejsce opublikowania pełnej bibliografii prac, wykaz ważniejszych prac – Autor lub współautor co najmniej 20 publikacji botanicznych. Brak opublikowanej pełnej bibliografii, niepublikowana zestawiona przez niego – w Muzeum Botanicznym i Pracowni Historii Botaniki im. J. Dyakowskiej (Ogród Botaniczny UJ). Przykładowych 10 prac: 1. 1871. Spostrzeżenia fitofenologiczne z r. 1870. 1. Z Lachowic, Ślemienia, Tarnawy, Pewlu, Suchy, Stryszawy, Krzeszowic, Krządk i Bieczu. *Spraw. Komis. Fizjogr.* [za 1870] 5: [150]-[156]. (współautorzy: Chibik, T. Drapella, W. Drapella, J. Leigert, A. Kotowicz, Michalik, Sawicki, A. Zduń); 2. 1875. Spostrzeżenia fitofenologiczne z r. 1874. 1. Z Krzeszowic, Rokietnicy, Złoczowa i Sorok. *Spraw. Komis. Fizjogr.* [za 1874] 9: [170]-[173]. (współautorzy: K. Godzień, A. Krziż, J. Szmerkowski); 3. 1877. Spostrzeżenia fitofenologiczne z r. 1876. 1. Z Krzeszowic, Bieczu i Stanisławowa. *Spraw. Komis. Fizjogr.* [za 1876] 11: [175]-[178]. (współautorzy: A. Kotowicz, M. Łomnicki); 4. 1879. Spostrzeżenia fitofenologiczne z r. 1878. 1. Rośliny wspólnie uważane w Krzeszowicach, Podgórzu pod Krakowem, Bieczu, Starej-Wsi, Stanisławowie, Tarnopolu, Czortkowie i Peczenizynie. *Spraw. Komis. Fizjogr.* [za 1877] 12: [201]-[211]. (współautorzy: I. Böhm, J. Buszak, A. Kotowicz, M. Łomnicki, J. Szmerkowski, T. Wall, W. Zaborski); 5. 1879. Spostrzeżenia fitofenologiczne z r. 1878. 2. Rośliny uważane tylko w poszczególnych miejscowościach. a) W Krzeszowicach. *Spraw. Komis. Fizjogr.* [za 1878] 13: [212]; 6. 1883. Spostrzeżenia fitofenologiczne w r. 1882. 1. Rośliny wspólnie uważane w Radziechowach przy Żywcu, Krzeszowicach, Czernichowie, Podgórzu pod Krakowem, Bieczu, Pilźnie, Drohobyczu, Lwowie, Złoczowie, Łubiankach i Peczenizynie. *Spraw. Komis. Fizjogr.* [za 1882] 17: [268]-[285]. (współautorzy: I. Böhm, P. Giermański, A. Kotowicz, A. Krziż, J. Lenartowicz, M. Łomnicki, M. Paleczny, J. Szmerkowski, E. Turczyński, E. Wernberger); 7. 1884. Spostrzeżenia fitofenologiczne w r. 1883. 1. Rośliny wspólnie uważane w Radziechowach (przy Żywcu), Krzeszowicach, Czernichowie, Podgórzu pod Krakowem, Bieczu, Starej-Wsi, Drohobyczu, Lwowie, Ozydowie, Złoczowie, Tarnopolu, Łubiankach niższych i Peczenizynie. *Spraw. Komis. Fizjogr.* [za 1883] 18: [275]-[293]. (współautorzy: I. Böhm, M. Giermańska, J. Hawryśiewicz, M. Jakubiński, A. Kotowicz, A. Krziż, M. Łomnicki, M. Paleczny, J. Szmerkowski, E. Turczyński, E. Wernberger, W. Żukotyński); 8. 1885. Spostrzeżenia fitofenologiczne w r. 1884. 2. Rośliny uważane tylko w poszczególnych miejscowościach. b) W Krzeszowicach. *Spraw. Komis. Fizjogr.* [za 1884] 19: [288]; 9. 1886. Spostrzeżenia fitofenologiczne w r. 1885. 1. Rośliny wspólnie uważane w Radziechowach, Krzeszowicach, Czernichowie, Podgórzu, Starej Wsi, Drohobyczu, Ozydowie, Złoczowie i Peczenizynie. *Spraw. Komis. Fizjogr.* [za 1885] 20: [272]-[288]. (współautorzy: I. Böhm, M. Giermańska, J. Hawryśiewicz, A. Krziż, J. Kurcz, M. Paleczny, J. Szmerkowski, E. Turczyński); 10. 1888. Spostrzeżenia fitofenologiczne w r. 1887. 2. Rośliny uważane tylko w poszczególnych miejscowościach. b) W Krzeszowicach. *Spraw. Komis. Fizjogr.* [za 1887] 22: [272].
Opublikował ponadto co najmniej 7 notatek zoofenologicznych.
- 7c. Główne osiągnięcia naukowe – 1869–1887 – obserwacje fitofenologiczne w Krzeszowicach.
8. Działalność dydaktyczna, organizatorska i kolekcjonerska – uczył w szkole.
9. Działalność w innych dziedzinach – radny Rady Gminnej w Krzeszowicach od jej powstania w 1867 do swej śmierci; jako radny wielokrotnie wybierany był do komisji skrutacyjnych, a w 1882 – do komisji sanitarnej.
10. Ważniejsze godności i stanowiska w instytucjach, towarzystwach naukowych i redakcjach – 1869–1872 członek Komisji Fizjograficznej Towarzystwa Naukowego Krakowskiego, od 7 XI 1874 – współpracownik Komisji Fizjograficznej Akademii Umiejętności.
11. Najważniejsze wyróżnienia i odznaczenia – [brak informacji].
12. Inne informacje – W księgach stanu cywilnego parafii Wszystkich Świętych w Krakowie zapisany został jako Edward Mikołaj Majewski. Był uczniem Ignacego Rafała Czerwiakowskiego (1808–1882), do 1843 profesora historii naturalnej i teorii gospodarstwa wiejskiego Instytutu Technicznego w Krakowie, późniejszego wybitnego botanika, rektora UJ i wiceprezesa Akademii Umiejętności. Bardzo dobrze się uczył. Według zachowanych materiałów zarówno kl. II,

jak i III w Liceum św. Anny ukończył z pierwszą nagrodą. Po zakończeniu nauki przeniósł się wraz z matką ok. 1852 do Krzeszowic. Nie udało mi się ustalić daty, ani miejsca śmierci E. Majewskiego [nie został pochowany ani w Krzeszowicach, ani w Krakowie]. Po raz ostatni uczestniczył w posiedzeniu Rady Gminnej 21 VI 1887, a 9 XII 1887 Rada uchwaliła „udzielić wsparcia zapadłemu na zdrowiu miejscowemu nauczycielowi p. Edwardowi Majewskiemu kwotą 12 florenów”. Ta sama Rada przyznała 16 III 1889 wdowie po Edwardzie Majewskim, Anieli Majewskiej, 90 złotych reńskich. Syn Edwarda, Władysław, również pod koniec 1887 zachorował, został przewieziony do szpitala w Krakowie i tam zmarł 22 XII 1887 w wieku 33 lat.

13. Wykaz najważniejszych źródeł – Archiwalne: Archiwum Państwowe w Krakowie (ul. Sienna): Gimnazjum i Liceum im. B. Nowodworskiego w Krakowie – GLN-89 („Protokół zapisów uczniów, 1844/1845”), GLN-185 („Alfabetyczny spis absolwentów, 1851–1934”), GLN-202 („Protokół wydanych świadectw z ukończonego kursu nauk, 1842–1850”), Urząd Stanu Cywilnego parafii Wszystkich Świętych w Krakowie – J-1578 („Księga urodzin, 1828”), Spis ludności Miasta Krakowa, 1850 (dz. V, nr domu 566/7/8), II Oddział (ul. Grodzka): „Księga uchwał gminy Krzeszowice, 1867–1896”; Archiwum Uniwersytetu Jagiellońskiego: S I 590 („Instytut Techniczny – spisy uczniów, 1834–1849”); Muzeum Botaniczne i Pracownia Historii Botaniki im. J. Dyakowskiej (Ogród Botaniczny UJ) – B-415. Publikowane: P. Köhler, 2002: *Botanika w Towarzystwie Naukowym Krakowskim, Akademii Umiejętności i Polskiej Akademii Umiejętności. Botany at the Academic Society of Cracow. Academy of Sciences and Letters and the Polish Academy of Sciences and Letters (1815–1952)*. Studia i materiały do dziejów Polskiej Akademii Umiejętności, t. 2; *Szematyczny Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkim Księstwem Krakowskim* [na poszczególne lata].

14. Materiały ikonograficzne – [brak informacji].

Piotr KÖHLER

LEKSYKON BOTANIKÓW POLSKICH

Dictionary of Polish Botanists

46. TADEUSZ JOACHIM BUKOWSKI

1. Data i miejsce urodzenia i śmierci – 12 IX 1915 Tarnopol, – 31 VII 1990 Warszawa.
2. Rodzina – ojciec – Jakub, pochodził z rodziny

hutników szkła, spawacz precyzyjny, optyk we Lwowie, matka – Augustyna ze Spankiewiczów (rodziny inteligenckiej o tradycjach ogrodniczych), brat – Adam, żołnierz zaginiony w kampanii wrześniowej 1939, żona – Leonarda z domu Lenczewska-Samotyja, absolwentka Wydziału Matematyczno-Przyrodniczego Uniwersytetu Warszawskiego (pracę mgr wykonała pod kierunkiem prof. Henryka Teleżyńskiego), nauczycielka biologii i pracownik Laboratorium Wytwórni Grzybni w Warszawie.

3. Wykształcenie – Gimnazjum we Lwowie. 1939–1941 – studia na Wydziale Rolniczym Lwowskiego Instytutu Politechnicznego. 1949–1950 – studia wyższe I stopnia na Wydziale Rolniczym Wyższej Szkoły Gospodarstwa Wiejskiego w Łodzi i na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Łódzkiego [zaliczono mu dwa lata studiów we Lwowie].
4. Stopnie naukowe i dane bibliograficzne rozpraw – 1950 – inżynier rolnik WSGW w Łodzi, 1951 – magister filozofii w zakresie botaniki [praca obroniona na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym UŁ, promotor: prof. Ksawery Franciszek Skupieński]: „Proces kielkowania zarodników pieczarki” [niepublikowana]. 6 VI 1969 – dr nauk przyrodniczych [promotor: doc. dr Zbigniew Borna, obrona na Wydziale Ogrodniczym WSR w Pozna-

- niu]: „Pomiot kurzy jako składnik podłoża do uprawy pieczarek” [niepublikowana, powielana].
5. Przebieg pracy zawodowej – 1942–1944 – pieczarkarz w majątku Juliana Bobrowskiego w Henrykowie koło Warszawy. 1945–1947 – inspektor Wydziału Apropozycji i Handlu Starostwa w Łodzi. 1947–1948 – urzędnik w brytyjskim Konsulacie w Łodzi. 1951–1954 – na mocy nakazu pracy – pracownik naukowy w Instytucie Hodowli i Aklimatyzacji Roślin w Warszawie (ul. W. Górskiego 7). 1954–1958 – kierownik Wytwórni Grzybni Pieczarki w Warszawie (ul. Powązkowska 64) należącej do Centrali Nasienictwa Ogrodniczego i Szkółkarstwa. 1959 – prezes Sekcji Pieczarkarskiej Polskiego Związku Ogrodniczego. 1960–1966 – starszy inspektor do spraw produkcji pieczarek w Warszawskiej Spółdzielni Ogrodniczej (Warszawa, ul. Waryńskiego 11). 1967–1972 – kierownik Wytwórni Grzybni Pieczarek w Warszawie (ul. Igo Sierpnia 22) i technolog w doświadczalnej pieczarkarni należącej do Handlowo-Ogrodniczej Spółdzielni Produkcyjnej „Czerniaków” w Dawidach-Poduchownem pod Warszawą. 1972 – uruchomił własną Wytwórnę Grzybni Pieczarek w Warszawie (ul. Usypiskowa 7). Emeryturę uzyskał w 1978 r., jednakże z powodu pracy zarobkowej zawiesił ją i nigdy jej nie pobierał.
 6. Podróże naukowe – 1965 – Wageningen i Amsterdam – udział i wygłoszenie referatu w VI Międzynarodowym Kongresie Pieczarkarskim (Congress of Mushroom Science). 1968 – Hamburg – udział w VII Międzynarodowym Kongresie Pieczarkarskim (Congress of Mushroom Science). Liczne podróże do Czechosłowacji, Finlandii, Jugostawii, Niemiec i Wielkiej Brytanii.
 - 7a. Zakres badań botanicznych – mikologia (pieczarkarz, producent grzybni pieczarki, propagator pieczarkarstwa).
 - 7b. Liczba wszystkich publikacji botanicznych, miejsce opublikowania pełnej bibliografii prac, wykaz ważniejszych prac – Opublikował 42 prace, w tym 4 naukowe. Niepełna bibliografia, licząca 23 pozycje, w: A. Skirgiełło, 1988: *Polska bibliografia mikologiczna*. Bibliografie Botaniczne, t. 2, PWN Warszawa, s. 76–77, 721 i 803. Najważniejszych 10 prac: 1. 1953. *Uprawa pieczarek*. PWRiL Warszawa, ss. 55 (II wyd. 1954 ss. 85); 2. 1954. Technika zbioru zarodników grzybów kapeluszowych przeznaczonych do kiełkowania. Spore collection from mushrooms for germination purposes. *Acta Microb. Pol.* 3(4): 399–401; 3. 1954. Wpływ dwuchlorku etylenu C₂H₄Cl₂ na przyspieszenie kiełkowania zarodników pieczarki. Influence of ethylene-bichloride, C₂H₄Cl₂, on the germination of the spores of *Agaricus hortensis* Cooke. *Acta Microb. Pol.* 3(4): 395–397; 4. 1956. *Poradnik producenta pieczarek*. PWRiL Warszawa, ss. 74 (II wyd. 1959 ss. 84, III wyd. 1961 ss. 111); 5. 1963. *Pieczarki*. PWRiL Warszawa, ss. 202 (II wyd. 1966 ss. 307, III wyd. 1969 ss. 247); 6. 1966. Skuteczne metody zwalczania nicieni w pieczarkarstwie. *Biuletyn Producenta Pieczarek* 3: 3–6; 7. 1967. Eelworm control: a practical method for the sterilization of casing soil. *Mushroom Science* 6: 485–492; 8. 1970. Nowe kierunki produkcji pieczarek. *Biuletyn Producenta Pieczarek* 1–2: 129–137; 9. 1981. Virus disease of cultivated mushrooms. *American Mushroom Industry News* 2: 7–8; 10. 1989. Einige das Wachstum des Champignonmyzels beeinflussende Faktoren. *Mushroom Science* 12, part I: 253–260 (współautorzy: M. Gapiński, K. Sobierski i M. Siwulski).
 - 7c. Główne osiągnięcia naukowe – Praca magisterska stała się podstawą do opracowania metody hodowli laboratoryjnej maticznej grzybni pieczarki. 1951–1953 – opracował metodę produkcji grzybni pieczarek na skalę krajową. Według jego koncepcji w styczniu 1953 została uruchomiona Wytwórnia Grzybni Pieczarki w Warszawie (ul. Powązkowska 64); była tam produkowana grzybnia maticzna i handlowa. Produkcja grzybni handlowej na ziarnach pszenicy w kolbach Erlenmeyera została przez T. Bukowskiego opatentowana (patent nr 45991). Opatentował również butle szklane wykorzystywane jako opakowanie (patent nr 374337). Opracował też dla potrzeb produkcji zasady dezynfekcji pomieszczeń produkcyjnych: stosował formalinę, lizol, fenol, olejek goździkowy, denaturat i chloraminę, korzystał również z masek przeciwgazowych dla pracowników, a jeszcze dodatkowo stosował lampy bakteriologiczne w pomieszczeniach produkcyjnych. Jego artykuły drukowane były w fachowych czasopismach angielskich, niemieckich, czeskich i jugosłowiańskich.
 8. Działalność dydaktyczna, organizatorska i kolekcjonerska – 1952–1956 – konsultant do spraw rozwoju pieczarkarstwa w Centrali Leśnych Produktów Niedrzewnych „Las” w Warszawie. Od 1956 zajął się organizacją i prowadzeniem Sekcji Pieczarkarstwa przy Polskim Związku Ogrodniczym. Doradca w Komitecie Organizacyjnym VI Międzynarodowego Kongresu Pieczarkarskiego w Wageningen i Amsterdamie. Jako popularyzator pieczarkarstwa przyczynił się do powstania małych pieczarkarni i dużych

ośrodków pieczarkarskich, gdzie uprawiano pieczarki na dużych powierzchniach (m.in. Kobyłka, Zielonka, Tarnów, Mrągowo, Poznań, Wrocław, Koszalin, Kraków, Katowice oraz pieczarkarnie na Zaozliu w Czechosłowacji). Wygłaszał dużo referatów, odczytów, publikował artykuły o charakterze szkoleniowym. Miał bardzo dużo uczniów, którym na bieżąco przekazywał swoje doświadczenia i pomagał w różnych sprawach fachowych.

9. Działalność w innych dziedzinach – Pracował przez wiele lat w Komitecie Osiedlowym Warszawa-Śródmieście.
10. Ważniejsze godności i stanowiska w instytucjach, towarzystwach naukowych i redakcjach – Jako jedyny Polak w tym czasie był honorowym członkiem Mushroom Grovers Association oraz członkiem Glasshouse Crops Research Association. 1959–1976 – redagował *Biuletyn Producenta Pieczarek* (ówcześnie organ Sekcji Pieczarkarskiej Polskiego Związku Ogrodniczego), 1959–1978 – biegły sądowy w Sądzie Wojewódzkim w Warszawie w zakresie pieczarkarstwa. Od 1961 do końca życia – ekspert Polskiej Izby Handlu Zagranicznego (nr ewidencyjny 905) w zakresie pieczarki i jej grzybni oraz rzeczoznawca SITO (1/32) ze specjalnością pieczarkarstwo.
11. Najważniejsze wyróżnienia i odznaczenia – 1946 – Srebrny Krzyż Zasługi, 1953 – Nagroda Państwowa III Stopnia, 1984 – Złota Odznaka Honorowa („Złota Syrenka”) za Zasługi dla Warszawy, 1984 – tytuł Honorowego Członka Zrzeszenia Producentów Grzybów, 1985 – Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski.
12. Inne informacje –
13. Wykaz najważniejszych źródeł – informacje uzyskane od rodziny i z Centralnej Biblioteki Rolniczej w Warszawie (ul. Krakowskie Przedmieście 66) oraz Biblioteki Narodowej (al. Niepodległości 213, Warszawa).
14. Materiały ikonograficzne – w posiadaniu żony – Leonardy Bukowskiej (ul. Elekoralna 14 m. 4, 00–134 Warszawa).

Jan SZYMAŃSKI

NOWE PERIODYKI I SERIE NEW JOURNALS AND SERIES

MYCOLOGICAL PROGRESS

Mycological Progress (ISSN 1617–416X), charakteryzowany jako „International Journal of Fungal

Mycological Progress

Volume 1(2)
May 2002

International Journal of Fungal Sciences

Sciences”, jest nowym angielskojęzycznym kwartalnikiem utworzonym w styczniu 2002 r., wydawanym przez Niemieckie Towarzystwo Mikologiczne (Deutsche Gesellschaft für Mykologie) we współpracy z Towarzystwami Mikologicznymi lub sekcjami mikologicznymi towarzystw botanicznych z Rosji, Estonii, Litwy, Polski, Węgier oraz Włoch. Czasopismo poświęcone jest wszelkim zagadnieniom z zakresu szeroko pojętej mikologii (z uwzględnieniem porostów). Publikuje oryginalne prace i artykuły przeglądowe na temat taksonomii, ewolucji, ekologii, różnorodności gatunkowej, biologii komórki, biotechnologii, fizjologii grzybów i patologii (grzybowych chorób roślin, zwierząt i człowieka). Redaktorem naczelnym jest Franz Oberwinkler z Uniwersytetu w Tübingen (Niemcy), natomiast Radę redakcyjną tworzy 32 naukowców, głównie z Niemiec, ale również z Australii, Austrii, Chin, Danii, Estonii, Holandii, Japonii, Kanady, Norwegii, Portugalii, USA, Włoch i Zjednoczonego Królestwa. Czasopismo wydawane jest w formacie A4, na wysokiej klasy kredowym papierze umożliwiającym wydruk bardzo dobrej jakości zdjęć zarówno czarno-białych jak i barwnych. Kolejne cztery zeszyty ukazują się cztery razy w ciągu ro-